

iber:Camera

daniil trifonov
piano

txaikovski
chopin
barber

divendres 14 de febrer de 2025, 20:00 h
palau de la música

FUNDACIÓ
VILA CASAS

**aquest programa
ha estat possible gràcies
al suport de la fundació vila casàs**

Lluís Hortalà

Posar el dit a l'ull

19.02 — 13.07.2025

Espais Volart, Barcelona

Topología de la visión, 1991. Col·lecció d'Art Banc Sabadell. Fotografia: Lluís Casals

FUNDACIÓ
VILA CASAS

ESPAIS
VolART
BARCELONA

Piotr Ilitx Txaikovski (1840 - 1893)

Sonata, en do sostingut menor, Op. Pòstum 80

I. Allegro con fuoco / II. Andante / III. Allegro vivo / IV. Allegro vivo

Frédéric Chopin (1810 - 1849)

Vals, en mi major, Op. Pòstum

Vals, en fa menor, Op. 70, núm. 2

Vals, en la bemoll major, Op. 64, núm. 3

Vals, en re bemoll major, Op. 64, núm. 1

Vals, en la menor, Op. 34, núm. 2

Vals, en mi menor, Op. Pòstum

—

Samuel Barber (1910 - 1981)

Sonata, en mi bemoll menor, Op. 26

I. Allegro energico / II. Allegro vivace e leggero / III. Adagio mesto / IV. Fuga: Allegro con spirito

Piotr Ilitx Txaikovski

Suite de “La Bella Dornent”, Op. 66 (arr. Pletnev)

I. Pròleg / II. Dansa dels Patges / III. Visió / IV. Andante / V. Fada de Plata
VI. El Gat amb Botes i la Gata Blanca / VII. Gavota / VIII. El canari que canta
IX. Caputxeta Vermella i el Llop / X. Adagio / XI. Finale

durada total del concert: 120 minuts (entreacte inclòs)

Daniil Trifonov

El pianista Daniil Trifonov, guanyador d'un Grammy, ha tingut un espectacular ascens al món de la música clàssica com a solista, tant en recital com amb orquestra, com a intèrpret de música de cambra i Lied, i com a compositor. Combinant una tècnica impecable amb una sensibilitat i una calidesa poc comunes, les seves interpretacions són una font inesgotable de sorpresa. “Ho tó tot i més, ... tendresa i també l'element demoníac. Mai no havia sentit res igual”, es meravella la pianista Martha Argerich. Amb *Transcendental*, la col·lecció de Liszt que va marcar el seu tercer títol com a artista exclusiu de Deutsche Grammophon, Trifonov va guanyar el Premi Grammy al Millor Àlbum Solista Instrumental de 2018. A més de ser nomenat Artista de l'Any 2016 per Gramophone i Artista de l'any 2019 per Musical America, fou també condecorat “Chevalier de l'Ordre des Arts et des Lettres” pel govern francès el 2021. Com assenyala el diari londinenc *The Times*, és “sense dubte el pianista més extraordinari de la nostra època.”

Nascut a Nizhni Nóvgorod el 1991, Trifonov va començar la seva formació musical als cinc anys. Va ingressar a l'Escola de Música Gnessin de Moscou com a alumne de Tatiana Zelikman, i posteriorment va continuar els seus estudis de piano amb Sergei Babayan a l'Institut de Música de Cleveland. Quan va estrenar el seu propi Concert per a Piano, el diari *Cleveland Plain Dealer* es va meravellar: “Fins i tot havent-ho vist, un no s'ho pot creure. Així és l'art del pianista-compositor Daniil Trifonov”.

Durant la temporada 23/24, Trifonov va interpretar el Primer Concert per a Piano de Brahms amb l'Orquestra de Cleveland i la Simfònica de Toronto; el Segon Concert de Brahms amb la Filharmònica de Los Angeles i la Simfònica d'Atlanta; el Concert de Schumann amb la Filharmònica de Nova York; “Jeunehomme” de Mozart a Carnegie Hall i al Kennedy Center, així com en altres escenaris del continent americà. Amb la Simfònica de Xicago, l'Orquestra de l'Acadèmia Nacional de Santa Cecília i l'Orquestra Simfònica Alemanya de Berlín, va interpretar el Concert per a Piano de Mason Bates, una obra composta per al pianista durant la pandèmia.

En recital, interpretà sonates de Prokófiev i Debussy en una gira europea amb el violoncel·lista Gautier Capuçon, i va presentar un nou programa en solitari amb obres de Rameau, Mozart, Mendelssohn i Beethoven als escenaris més emblemàtics de Viena, Munic, Barcelona, Madrid, Venècia, Milà.

Daniil ha iniciat la temporada de recitals de la 24/25 al Carnegie Hall, on ha presentat el seu nou programa de recital de piano amb obres de Txaikovski, Chopin i Barber. A la primavera del 2025, realitzarà una gira americana al costat del violinista Leónidas Kavakos en què interpretaran obres de Beethoven, Poulenc, Brahms i Bartók. Pel que fa als concerts amb orquestra, Trifonov tocarà el concert de Beethoven núm. 1 i el concert per a piano de Schumann en una gira europea amb l'Orquestra Simfònica de Montreal sota

la direcció de Rafael Payare. Altres compromisos el portaran a interpretar el Concert núm. 2 de Prokófiev amb l'Orquestra Simfònica de San Francisco sota la direcció d'Esa-Pekka Salonen i el Concert per a piano de Dvorák amb l'Orquestra Filharmònica Txeca sota la direcció de Semyon Bychkov.

Sembla ser que Txaikovski era una persona força introvertida: malaltís, poruc, poc donat a exhibir-se en públic, malenconiós... Quan estava més a gust era treballant sol, apartat del món, lluny del soroll. Fins i tot, si podia, evitava estar present en l'estrena de les seves obres. Així ho va expressar en diferents paràgrafs en la relació epistolar que va tenir amb la seva mecenes, Nadia von Meck: centenars de cartes on es poden llegir les motivacions que el van portar a compondre obres indispensables com les simfonies, les òperes o els ballets. Malgrat aquest retrat poc engrescador de la seva personalitat, la música de Txaikovski és lluminosa, alegre i optimista. L'energia de les seves notes ha captat l'interès del públic i, des de fa 150 anys, ningú no posa en qüestió que les seves obres formen part del cànnon occidental de la música clàssica.

Malgrat que va començar els estudis de piano als 5 anys amb una professora particular, la família no li va donar suport en absolut per fer una carrera musical. El van matricular als 12 anys a l'escola de jurisprudència i li van marcar una carrera com a funcionari. Ell, paral·lelament, va anar estudiant música, i no va començar a estrenar obres fins passats els 25 anys. Una de les primeres peces rellevants que va compondre va ser la Sonata en do sostingut menor, un treball de final de carrera quan encara era alumne al Conservatori de Sant Petersburg. Mai no va publicar-la, però el tercer moviment el va utilitzar com a Scherzo de la seva Primera Simfonia, composta un parell d'anys després.

Des que es va graduar a Sant Petersburg, la carrera de Txaikovski com a compositor va anar avançant a bon ritme: les seves primeres obres van ser per a piano sol, després arriben algunes obres per a cordes, dues simfonies per a orquestra simfònica, una òpera i, als 35 anys, li arriba l'encàrrec d'escriure la música per a un ballet: El llac dels cignes. El millor de l'espectacle va ser, sens dubte, la música. A partir d'aquell moment, els encàrrecs es van anar succeint i va poder viure la resta de la seva vida gràcies a la

composició i a la direcció d'orquestra.

Deu anys després d'haver escrit El llac dels cignes, el director dels Teatres de Sant Petersburg va proposar a Txaikovski la composició de la música per a una nova producció de ballet dirigida pel famós coreògraf Marius Petipa basada en contes clàssics dels germans Grimm i de Perrault. L'argument final tenia com a història principal la de La Bella Dorment, però al tercer acte hi apareixien altres personatges com el Gat amb Botes, la Rínxols d'Or o fins i tot la Caputxeta. Txaikovski va treballar intensament amb el coreògraf, bastint una música simfònica plena de color i de ritmes contrastats on hi apareixen constantment els dos leitmotius principals: el del bé (la Fada) i el del mal (la Bruixa). La versió per a piano sol que escoltem avui és obra del gran pianista i director Mikhaïl Pletnev que va assumir el repte de transportar el món de fantasia que suggereix la música simfònica de Txaikovski al teclat d'un sol piano, amb l'exigència per a l'intèrpret que això comporta.

Chopin comparteix amb Txaikovski molts trets de personalitat pel que fa a la seva faceta artística: malaltís, poruc, poc donat a exhibir-se en públic, malenconiós... Quan estava més a gust era treballant sol, apartat del món, lluny del soroll. A diferència de Txaikovski, no podia amagar-se del públic ja que era el principal intèrpret de les seves pròpies obres. En els anys que va viure a París va anular desenes de concerts perquè es va veure incapaç de trepitjar l'escenari. La seva música, però, va conquerir la capital francesa (i tota Europa) per la seva elegància, bon gust, refinament i, sobretot, expressivitat. Els seus valsos són més que valsos: depassen totalment la idea original de la dansa i transiten per les emocions que li dictava el cor a cada moment. La música de Chopin no ens convida a ballar: ens obliga a obrir-nos completament per a fer-nos vibrar.

El nord-americà Samuel Barber, abans de centrar-se en la composició, va començar la seva carrera musical com a pianista i com a cantant

(era baríton). La seva obra completa inclou 48 números d'opus, dues terceres parts de les quals estan dedicades a la veu —lied, òperes i obres corals— i la resta inclou obres per a piano, per a orquestra i música de cambra. L'any 1947 ja era un compositor reconegut i va rebre l'encàrrec de compondre una sonata per a piano per celebrar el 25è aniversari de la Lliga de Compositors Americans. La feina es va allargar durant dos anys i, quan la va mostrar al pianista que l'havia d'estrenar (ni més ni menys que el mític Vladimir Horowitz) aquest li va proposar que afegís un moviment final enèrgic i impactant. Finalment, l'estrena es va celebrar un any més tard del previst (l'entitat ja havia complert 26 anys) però l'èxit va ser immediat. La crítica va ressaltar que mai abans una obra contemporània no havia impactat tant el públic ni havia tingut una acceptació tan àmplia. Horowitz la va estrenar a l'Havana al desembre de 1949 i a Washington el gener de 1950. Tres mesos després ja en va fer el primer enregistrament discogràfic. L'obra inclou tècniques de composició modernes i clàssiques, presenta una fusió original entre una estructura tonal i motius dodecafònics. L'inici és rítmic i enèrgic, molt expressiu i d'una gran dificultat. El segon moviment destaca pel moviment perpetu d'arpegis que conformen una mena de joc, un Scherzo en tota regla. El tercer moviment és lent i expressiu. Inicialment l'obra havia de concloure aquí, però gràcies a la insistència d'Horowitz, Barber va compondre una de les joies pianístiques del segle XX: una fuga d'una dificultat màxima, amb un martelleig constant que exigeix una feina interpretativa de precisió digna del millor relletger suís.

David Puertas Esteve, divulgador musical

la temporada ibercamera agraeix el suport de: _____

amb el suport de

mitjans col·laboradors

amb la col·laboració de

ibercamera col·labora amb

col·labora amb nosaltres

Si voleu col·laborar amb nosaltres i conèixer els nostres programes de patrocini, contacteu amb ibercamera@ibercamera.com

segueix-nos

organitza

Temporada Ibercamera, SAU

Ibercamera és una empresa de:

GRUPCAMERA

Av. Diagonal 467, 1er 2a B - 08036 Barcelona

www.ibercamera.com

ibercamera@ibercamera.com

T. 93 317 90 50

Edició: Ibercamera, SAU

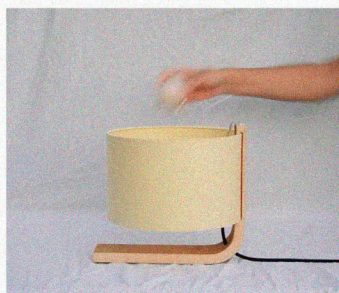
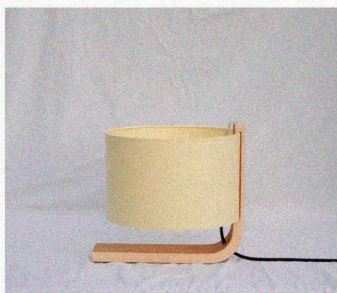
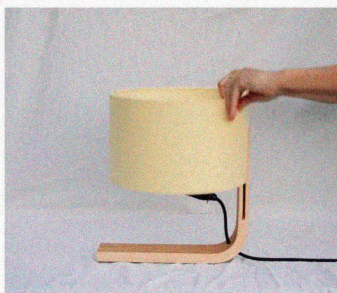
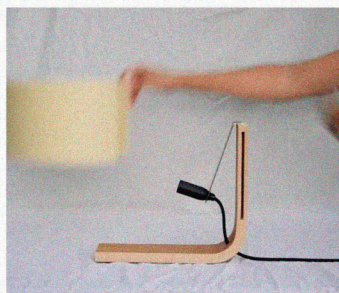
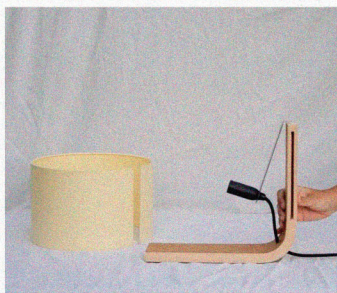
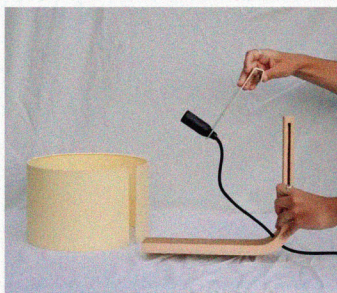
Imatge gràfica: Enric Satué

Disseny gràfic: Estudi Neus Pacheco

Llum de sobretaula

ELE

de Marina Vera i Frank Prat

Disponible a la botiga del
Museu del disseny de Barcelona

iber:Camera

proper concert

24/02/2025 – l'auditori

orquestra simfònica
wdr colònia

pablo ferrández violoncel
andrés orozco-estrada director

beethoven, schumann i txaikovski

t. 93 317 90 50

www.ibercamera.com